

**R. P. Francisci De Oviedo Madritani, Societatis Iesv,
Theologiae Professoris, Cursus Philosophicus**

Ad Vnum Corpus Redactus

Philosophiae R. P. Francisci De Oviedo Madritani Societatis Iesv Sacrae
Theologiae Professoris Tomus II

**Oviedo, Francisco de
Lugduni, M.DC.LI.**

§. 4. Propria sententiae: ubi praecedens magis impugnatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95526](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95526)

quantitatis non consistere in ipsa actuali extensione, seu capacitate fundandi mensuram quatenus est esse, sed in exigentia huius extensionis, seu capacitatis fundandi hanc mensuram. Post tot distinctiones, & subdistinctiones coincidunt haec sententia cum alia, quae in prima sui inscriptione asserit essentiam quantitatis consistere in exigentia extensionis, de qua postea iudicium fero, modo tantum infero malè hanc sententiam explicari, per ordinem ad commensurationem, radix enim extensionis non bene explicatur per ordinem ad mensuram, ad quam neque extensionis radix, neque ipsa extensio per se ordinatur, sed illis extrinsecè valde, & accidentaliter contingit, sicuti extrinsecè qualitatè aduenit denominationi similis, per quam non rectè formalis ratio qualitatè explicaretur, sicut enim rectè intelligitur qualitas sine ordine ad similitudinem, sic rectè quantitas intelligitur sine ordine ad mensuram, etiam si quantitati per se conueniat fundamentum valde remotum fundandi mensuram quatenus est ex se, sicuti qualitatè conuenit, & non ita remotè fundamentum fundandi similitudinem.

21 Alij propius ad veritatem accedunt dicentes essentiam quantitatis consistere in exigentia extensionis in ordine ad locum in hac sententia expendendum est, an hac exigentia extensionis in ordine ad locum sit idem cum resistentia ad penetrationem, vel dicat aliquid ab ista distinctione, ut de illa possit iudicium ferri. P. Hurt. disp. 4. sect. 4. putat hanc exigentiam extensionis non distingui formaliter ab impenetrabilitate, quod sic probat. Eo ipso quod entitas exigit extensionem, per hunc positum conceptum existentiae quocumque alio secluso, fundat negationem actualis penetrationis: ergo fundamentum impenetrationis, seu impenetrabilitas non distinguitur ab exigentia extensionis. Censò ego existentiam extensionis formaliter esse impenetrabilitatem, seu repugnantiam penetrationis, puto tamè latius patere impenetrationem, quam pater extensionis existentia, quia impenetrabilitas conuenit entitati diuisibili independentè ab vnione, cum quacumque alia: extensio autem non potest conuenire entitati indiuisibili, neque entitas indiuisibilis non vnita alteri saltem indiuisibili, cum qua totum indiuisibile constituitur, potest fundare extensionem. Ex quo inferes extensionem non esse quicquam impenetrationem, sed impenetrationem rei diuisibilis. Insuper extensio, quam habet entitas in ordine ad spatium, dicit impenetrationem partium, quas entitas includit, non vero impenetrationem cum alio quocumque corpore, quia etiam si huic ligno extensio retineret eandem praesentiam, quam antea habebat, accideret penetratio cum altero ligno ex eo, quod alterum inciperet occupare spatium, quod occupabat, & modò occupat, lignum retineret eandem extensionem in ordine ad se, quia retineret eandem praesentiam, & eodem modo se haberet in ordine ad spatium, quo antea se habebat: ergo extensio in ordine ad se tantum dicit impenetrationem partium eiusdem corporis inter se, & non impenetrationem earumdem, & totius corporis cum alio corpore distincto: ergo latius patet impenetratio, quam extensio: ergo latius patet existentia impenetrationis, quam existentia extensionis.

22 Dices posse in corpore diuisibili considerari duplicem extensionem, quandam in ordine ad se, & hanc tantum dicere impenetrationem partium eiusdem entitatis, quam haberet corpus penetratum cum alio, aliam in ordine ad alia corpora, & hanc dicere impenetrationem cum aliis corporibus, quia extensione caret corpus cum alio penetratum, & hac ratione non distingui impenetrationem ab extensione, quia impenetratio in ordine ad se identificatur in corpore diuisibili cum extensione in ordine ad se, & impenetratio in ordine ad alia corpora identificatur cum extensione in ordine ad alia corpora. Ex eo solum posset impugnari, qui hæc diceret, quia abuteretur nomine extensionis, quæ semper in ordine ad se sumitur, & non in ordine ad aliud, & quod in hac solutione nomine extensionis in ordine ad aliud significatur, nullus extensionem vocabitur, neque ita vocari potest ut iam probò. Quodcumque corpus quantitatum penetrari potest cum Angelo, & absolute dicimus corpus esse penetrabile cum Angelo, & tamen nemo dixit hominem esse inextensum in ordine ad Angelum: ergo penetratio cum alia entitate non dicitur inextensio in ordine ad talem entitatem: ergo neque impenetratio cum entitate distincta dicitur extensio in ordi-

ne ad entitatem distinctam, sed semper extensio sumitur in ordine ad partes eiusdem totius, & penetratio in ordine ad partes totius inter se, & in ordine ad partes totius, quod illas includit cum quolibet alio toto, & partibus ipsius. Si quis autem ita nominibus abuteretur, & impenetrationem huius entitatis cum illa extensionem in ordine ad illam entitatem vocaret, & penetrationem earumdem in extensionem vnus cuiusque in ordine ad aliam entitatem esse diceret, tantum contra communem loquendi modum peccaret, & contra significationem, quam ex hominum impositione habet hæc vox *extensio* & ita non posset ratione aliqua efficaci ab hoc improprio loquendi modo dimoueri.

23 Ex his infero existentiam extensionis, & existentiam impenetrationis non esse duos conceptus, quorum vnus oriatur ab altero, sed distingui tanquam superius, & inferius, includens, & inclusum. Exigentia impenetrationis se extendit ad subiecta diuisibilia, & indiuisibilia, existentia extensionis dicit non quacumque existentiam impenetrationis, sed existentiam penetrationis in corpore diuisibili, cui tantum potest conuenire extensio, & extensionis existentia. Insuper in corpore diuisibili existentia extensionis non dicit existentiam totius impenetrationis, sed existentiam penetrationis in ordine ad partes eiusdem subiecti, quia cum penetratio huius corporis cum illo non impedit extensionem huius, ita non exigit corpus hoc impenetrationem cum illo, ut sit extensum, neque existentia extensionis dicit existentiam impenetrationis cum alio corpore. Non autem distinguuntur in corpore diuisibili existentia impenetrationis partium secundum se, & existentia extensionis, quia vt bene arguit Hurtadus idem conceptus positius, qui fundat extensionem, fundat earum impenetrationem, & impenetratio positius sumpta pro praesentia partium in diuersis spatijs partibus ab ipsa extensione formaliter non differt.

§. IV.

Propria sententia, ubi precedens magis impugnatur.

24 Ex dictis infero non rectè explicari quidditatum conceptum quantitatis, per extensionis existentiam, siquidem hæc existentia tantum dicit impenetrabilitatem partium quantitatis inter se ipsas, & æquè primò conuenit quantitati impenetrabilitas in ordine ad proprias partes inter se ipsas, ac in ordine ad aliud quodcumque totum quantitatum, ac proinde explicanda est natura quantitatis non solum per impenetrabilitatem partium eiusdem quantitatis inter se, quam dicit formaliter exigere extensionis, sed per impenetrabilitatem quantitatis in ordine ad proprias partes, & in ordine ad aliam quacumque quantitatem. Melius ergo explicabitur quantitatis essentia per impenetrabilitatem, seu existentiam occupandi distinctum spatium ab illo, quod occupat quodvis aliud corpus, quam per existentiam extensionis. Addo iuxta Zenonis sententiam non aptè explicari essentiam quantitatis per existentiam extensionis, quia punctum quantitatis secundum hanc sententiam eiusdem rationis est cum tota quantitate, & tantum differt penè magis & minus sicuti differt homo à pluribus hominibus, vt dicebam Controvers. 17. Phys. Punct. 7. Quod si tota quantitas dicat vnionem integram, quam non dicit punctum quantitatis, hæc vnio ad integritatem, & non ad essentiam quantitatis spectabit, ac proinde eadem essentia gaudet punctum quantitatis, qua tota quantitas. Sed punctum quantitatis non exigit extensionem, sed impenetrationem: ergo melius per existentiam impenetrationis, seu per impenetrabilitatem essentia quantitatis, iuxta omnium sententias explicabitur.

25 Dices punctum quantitatis fundare extensionem totius quantitatis, licet illam sibi non exigit, sed toti quantitati quam componit. Fateor solutionem hanc benignè sustinere posse, non tamen difficultatem euacuat, quia essentia quantitatis non consistit in eo, quod est fundare extensionem, cum iuxta Zenonis sententiam, cui intèdimus definitionem quantitatis aptare, si indiuisibile quantitatis poneretur separatim totam essentiam quantitatis retineret, & nihilominus actu non fundaret extensionem: ergo essentia quantitatis non consistit in hoc, quod est actu fundare extensionem, neque potest consistere in hoc, quod est exigere

exigere fundare extensionem, quia quædam totalis quantitas, etsi extensionem habeat, non exigit illam fundare, aliud enim est habere in se formalem extensionem, aliud esse fundamentum extensionis, seu habere exigentiam fundandi extensionem, illud enim tantum exigit fundare extensionem, quod exigit vniri alteri extremo, ex quo simul, & ex ipso resultet extensio, sic enim vniri est actu extensionem fundare, cum autem quantitas totalis non exigit vniri alij quantitati non exigit extensionem fundare. Video partes, seu indiuisibilia, quæ in quantitate includuntur exigere fundare extensionem, & illa actu fundare iuxta sententiam Zenonis, ratione quorum seorsum sumptorum, licet non ratione quantitatis integræ indiuisibiliter sumptæ quantitati conuenit, hoc quod est exigere fundare extensionem, ex quo potest aliquo modo prædictæ obiectioni respondere, verumtamen negabit nemo clariùs, & expeditius quantitatis essentiam explicari per impenetrabilitatē, quam per hoc quod est fundare extensionem. Deinde communis sententia, quæ impugno nō conficitur essentia quantitatis in exigentia fundandi extensionem, quæ indiuisibili quantitatis potest cōpetere, sed in exigentia extensionis, quæ fuit, & ipsa extensio indiuisibili repugnat cui impenetratio, & impenetrabilitas iuxta Zenonem optimè quadrat.

26

Reicio definitionem datam per exigentiam extensionis, & probo dandam per exigentiam extensionis, quia licet definitio illa rectè explicaret essentiam quantitatis diuisibilis, quæ modò est, non rectè explicat essentiam quantitatis indiuisibilis, quæ possibilis est, cui repugnet extensio secundum suam entitatem & indiuisibilis sit, & omnino simplex sicuti Angelus, & anima rationalis, quæ entitas poterit habere impenetrabilitatem, per quam formaliter constituetur formaliter quantitas. Dices repugnare talem quantitatem, quam ego non repugnare sic probo. Non repugnat corpus completum indiuisibile integraliter vt probauit Controv. 5. Physic. Punct. 5. ergo non repugnat accedens quoddam inherens huic corpori commensuratum cum illo, ex vi cuius corpus illud impenetrabile fiat. Sed tale accedens habebit rationem quantitatis: ergo non repugnat quantitas adæquata, & indiuisibilis integralis. Non repugnare tale accedens probandum esset soluendo rationes, quibus talis accedens propugnaretur repugnantia, sed nulla aliis momenti mihi occurrit, neque adhuc apud alios, hanc difficultatem exagitatam vidi, ideo huius accedens non repugnantiam non probo, sed tanquam certam mihi statuo ex eo præcisè, quod nulla in tali accedenti valeat excogitari repugnantia. Minorem videlicet tale accedens habebit rationem quantitatis sic probo. Tale accedens differt à reliquis aliis ex eo, quod esset resistituum penetrationis, sed hæc differentia non est constitutiuua accedens pertinentis ad prædicamentum distinctum à prædicamento quantitatis, vt per se patet: ergo constitueret accedens quod ad propriam speciem quantitatis pertinet. Confirmatur impenetrabilitas in omnium sententia, aut est essentia, aut passio quantitatis; ergo quodcumque accedens, cui conuenit impenetrabilitas est quantitas. Patet consequentia: quodcumque accedens cui conuenit essentia, aut passio quantitatis est quantitas: sed tali accedenti conuenit impenetrabilitas, quæ saltè est passio quantitatis; ergo tale accedens esset quantitas, siue in ratione talis constitueretur per impenetrabilitatem, siue in ratione talis constitueretur per impenetrabilitatem, tanquam per rationem formalem quantitatis, siue per aliud prædicatum, à quo impenetrabilitas oritur, vt passio ab essentia. Ex hoc infero tale accedens habebit rationem quantitatis: quod si semel admittatur, necessariò dicendum est constitui in ratione talis per impenetrabilitatem, cum nullum possit excogitari prædicatum in tali accedenti distinctum ab impenetrabilitate, quod sit formale quantitatis constitutiuum, & à quo impenetrabilitas concipiatur oriri.

27

Statui essentiam quantitatis in impenetrabilitate consistere, item præter quantitatem diuisibilem, quam experimur, posse dari quantitatem indiuisibilem, restat modò explicandum respectu cuius futura sit hæc quantitatis impenetrabilitas. Vulgo dicitur impenetrabilitas quantitatis esse respectu alijs quantitatis, quod est quantitatem per quantitatem explicare, quia in definitione quantitatis ipsam quantitatem apponimus, & cum rogamus, cum quibus entitatibus quantitas sit impenetrabilis, respondetur esse impenetrabilem cum quantitate, quæ responsione adhuc datâ, restat sciendum quid sit quantitas. Neque dici potest quantitatem esse impenetrabilem cum alio corpore, quia quan-

titas penetrabilis est cum corpore substantiali, si ab illo demas quantitatem superadditam, ratione cuius fiat impenetrabilis. Rectè iuxta communem sententiam essentia quantitatis explicabitur per impenetrabilitatem cum alio eiusdem rationis cum ipso, ita vt illud accedens, seu illud ens, habeat rationem quantitatis etiam si penetrabile sit cum ipso, omni alio specie ab ipso distincto. Verumtamen in mea sententia non adæquatè hac ratione essentia quantitatis explicatur, quia cum admittam quantitates specie distinctas vnā diuisibilem, indiuisibilem aliam, & omnis quantitatem existentem non solum esse impenetrabilem cum alio accedenti eiusdem speciei cum ipsa, sed etiam cum accedenti specie distincto ab illa, videlicet cum quantitate indiuisibili, quam possibilem esse defendimus. Deinde etiam non admittatur possibilis quantitas indiuisibilis, saltem possibilis est quantitas identificata cum substantia, quæ per se ipsam sit impenetrabilis, & extensionem exigens, quæ specie distinguitur à quantitate substantiæ superaddita, & tamen erit impenetrabilis cum illa per prædictum quantitatis conceptum: ergo non explicatur adæquatè impenetrabilitas quantitatis per ordinem ad aliam entitatem eiusdem rationis cum illa, quam impenetrabilem appellamus.

Ob difficultatem prædictam quidditatum conceptum quantitatis sic expremo: *Ens per se impenetrabile cum alia eiusdem rationis cum ipso, & cum quacumque alia entitate, quæ similem impenetrabilitatem habeat cum alia eiusdem speciei cum ipsa.* Definitio hæc comprehendit omnem quantitatem possibilem, siue substantialem, siue accidentalem, diuisibilem, vel indiuisibilem, quia omnis quantitas est impenetrabilis cum alia quantitate eiusdem speciei: insuper quantitates omnes etiam specie distinctæ inter se sunt impenetrabiles, qui conceptus optimè prædicta definitione exprimitur, quia prior illius pars exprimit impenetrabilitatem quantitatis accidentalis diuisibilis cum alia accidentali diuisibili eiusdem rationis, & posterior exprimit impenetrabilitatem quantitatis diuisibilis cum indiuisibili, quæ impenetrabilis est cum alia eiusdem rationis, videlicet cum alia indiuisibili, & eadem ratione explicat impenetrabilitatem quantitatis accidentalis cum quantitate substantiali, quæ impenetrabilis est cum alia eiusdem rationis, videlicet cum alia quantitate substantiali.

Obiic. non bene explicari essentiam quantitatis per impenetrabilitatem entis cum alio eiusdem speciei, &c. quia ad hoc vt cognoscatur hoc ens esse eiusdem speciei cum illo, cognoscenda est species, & essentia vtriusque entis: ergo ad cognoscendam essentiam quantitatis requiritur præcognosci ipsam essentiam: ergo explicatur idem per idem. Respondeo ad cognoscendum hoc ens esse eiusdem essentia cum illo necessum non esse cognoscere essentiam metaphysicam alicuius, neque prædicatum per quod ens in tali specie constituitur, sed sufficere cognitionem quandam valde confusam accidentium, & proprietatum vtriusque, quæ rectè potest supponi, & prærequiri ad essentiam metaphysicam quidditatiuè cognoscendam. Cognitionem illam sufficere ad cognoscendum duo entia esse eiusdem speciei per se notum est, nullus enim dubitat materiam primam Petri esse eiusdem speciei cum materia prima Ioannis, & magna est difficultas in agnoscendo prædicato metaphysicè constituyente materiam primam.

Obiic. secundo. Nulli entitati, quæ non sit quantitas conuenit impenetrabilitas cum alia eiusdem speciei cum ipsa: ergo per hanc impenetrabilitatem adæquatè differt quantitas ab illis entitatibus: ergo rectè, & adæquatè definitur quantitas per impenetrabilitatem cum alio eiusdem speciei, & necessum non erit addere secundam partem definitionis, per quam definitio longior quàm par est extendat. Respondeo impenetrabilitatem cum alio eiusdem speciei tantum conuenire quantitati, ex quo inferitur per hanc impenetrabilitatem adæquatè distinguendam esse quantitatem à reliquis entitatibus, siquidem hæc tantum impenetrabilitas illi competere, & distingui tamen per impenetrabilitatem in ordine ad aliud eiusdem speciei, & in ordine ad aliam entitatem habentem similem penetrationem, quia impenetrabilitas quantitatis non solum est in ordine ad aliud eiusdem speciei, sed etiam ad aliam quacumque entitatem, quæ similem habeat impenetrabilitatem. Sic contingit in creatura rationali, quæ sufficienter distingueretur ab omni alio per principium iudicandi, quia tamen non

non habet principium iudicandi distinctum à principio discurrendi, sed idem principium, quod est virtus iudicativa, est etiam discursiva, sit creaturam rationalem differre à non rationali non solum per principium iudicandi, sed etiam per principium discurrendi.

31 Iam de effectu formali quantitatis iuxta mea principia parum superest dicendum, dixi enim sepe effectum formalem cuiusque formæ esse compositum resultans ex formis, & ex subiecto, cuius compositi essentia facili cognoscitur cognita essentia materiæ, & formæ quibus componitur, præcipue cognita formæ, quæ est ultimum constitutum compositi, & cum iam explicuerim quidditatem quantitatis hac cognita facili poterit cognosci quidditas compositi, seu quanti constituti per quantitatem. Quod vulgo dicitur quantitatem communicare materiæ impenetrabilitatem, & extensionem, non ita intelligendum est, ut materiæ prima habeat aliquam existentiam ratione quantitatis, quam seclusa quantitate non haberet, quia existentia intrinseca rei ab ipsa non distinguitur, & cum entitas eadem sit manet cum eadem existentia. Si dicas præstare illam existentiam extrinsecam talis existentia extrinseca materiæ, erit intrinseca quantitati, mediâ quâ exigit materiæ, ac proinde existentia illa propria erit quantitatis, & non materiæ; id autem præstat quantitas materiæ unita, ut materiæ, impenetrabilis debeat, quia materiæ ex se exigit esse in eodem spatio, in quo est quodcumque accidens cui vnitur, & accidens similiter petit esse in eodem spatio, in quo est subiectum, cui vnitur, insuper petit quæritas impenetrationem cum alio ente eiusdem rationis, & impenetrationem partium ipsius quantitatis inter se ex quo fit petere eandem impenetrationem materiæ cui vnitur cum petat habere spatium commune cum materiæ, cui vnitur. Fit etiam posita impenetratione quantitatis deberi eandem impenetrationem materiæ, cui quæritas est unita, quia materiæ exigit esse in eodem spatio, in quo fuerit forma illi unita, ergo supposita præsentia quæritatis unitæ materiæ in tali spatio, debetur materiæ præsentia in eodem spatio, ex vi existentie, quam habet præsentandi in quocumque spatio, in quo sit præsentatum accidens illi unitum, & consequenter debetur materiæ impenetratio, quam habet

32 quantitas, cui vnitur.

Ex hoc inferes, quod cum Hurta. notabam Controu. 5. Phys. Punct. 5. posita vniione plurium partium substantiæ ad indiuisibile quantitatis his partibus non debet impenetratione ipsarum inter se ratione huius vniionis, potius ratione talis vniionis illis deberetur penetratio, quia partibus substantiæ debetur præsentia in eodem spatio, in quo est quantitas terminas ipsarum vniionem, & cum in hoc casu idem indiuisibile quantitatis terminaret vniionem plurium partium substantiæ, his omnibus deberetur præsentia in eodem spatio, in quo est illud indiuisibile quantitatis, ac proinde illis deberetur penetratio. Eadem ratione si idem indiuisibile substantiæ, vel eadem indiuisibilis substantia vniretur pluribus partibus quantitatis non penetratis, sed extensis, tali substantiæ indiuisibili deberetur præsentia in omnibus indiuisibilibus spatiis, in quibus quantitas illa diuisibilis penetraretur. Ex hoc inferes, ex eo deberi extensione substantiæ, quæ vnitur quantitati extense, quia distincta pars substantiæ distinctæ parti quantitatis vnitur, & cū distinctæ partes quantitatis occupent distinctum spatium sit distinctas substantiæ partes distinctum occupare spatium. Ex eodem principio inferes, quod si naturaliter, vel supernaturaliter omnes partes substantiæ diuisibiles immediate vnirentur cuiusque indiuisibili quantitatis diuisibilis, omnibus partibus substantiæ, & toti substantiæ deberetur intima præsentia, cum quocumque indiuisibili quantitatis, & consequenter deberetur præsentia definitiua substantiæ hac ratione unitæ quæritati præsentii circumscriptiue, quia eo ipso, quod tota substantia esset intime præsens cuiusque indiuisibili quantitatis, esset tota in quocumque indiuisibili spatio, & in toto spatio, in quo esset quantitas. Adhuc in sententia, quæ asserit omnes entitates fieri præsentem per præsentiam quantitatis, cui vnuntur, non solum ex vi vniionis substantiæ diuisibilis secundum se totam ad quodcumque indiuisibile quantitatis circumscriptiue existentis deberi prædictæ substantiæ præsentiam definitiuam, sed fieri formaliter definitiuè præsentem in tali spatio, quia in hac sententia ex vi vniionis ad quantitatem quodcumque extremum quantitati unitum constituitur formaliter in eodem spatio, in quo est quantitas per se terminans talē vni-

Francisc. de Ouidio, Philosoph. Tom. I. l.

ne, cum autem tota substantia esset unita huic indiuisibili quantitatis immediate, & sic reliquis aliis, per hanc vniionem tanquam per formam, seu tanquam per informationem, de quo non curo, constitueretur formaliter tota substantia in quocumque spatio, cui quælibet pars, & quodlibet indiuisibile quantitatis correspondet, quod est constitui definitiuè in spatio, in quo est quantitas circumscriptiue præsens.

PUNCTUM III.

De speciebus quantitatis permanentis continuæ.

31 Stot possunt excogitari quantitatis species, quot sunt species rerum materialium quæ in aliis prædicamentis realium entitatum reperiuntur, cum enim non repugnet substantia per se ipsam immediate impenetrabilis, & quantitates, quæ huiusmodi impenetrabilitatem habeant, dari poterunt quæritates specie distinctæ identificatæ cum substantiis, vel qualitatibus specie differentibus. Poterunt etiam quantitates superadditæ specie differre ex eo, quod vna sit diuisibilis, & indiuisibilis alia, cum iam probauerim non repugnare quantitatē indiuisibilem. De quantitate reali, quæ speciale est accidens distinctum à reliquis omnibus difficultatē hanc examinant Doctores, cum quibus quid de hac quantitate breuiter definiam. Ad naturam quantitatis explicandam præ oculis semper habenda est duplex opinio circa continui compositionem, quædam illud componens ex puris indiuisibilibus, alia ex partibus infinitis in infinitum diuisibilibus. Vtriusque continui structuram explicui Controu. 17. Punct. 7. & iuxta doctrinam ibi traditam rem tracto.

32 Dico Primum: Iuxta Aristotelis sententiam lineæ, superficies, & corpus est species quantitatis. Conclusio hæc communis est omnium ferè Doctorum, licet non illi absque distinctione assentiantur Hurta. disp. 13. sect. 6. §. 52. quia existimat lineam, & superficiem subiectari in partibus quæritatis, cum quibus penetratur nullumque subiectum reddere impenetrabile, illam defendit P. Soar. supra, à quo recedit Hurta. quia existimat lineas, & superficies quantitatis non subiectari in lineis, & superficiebus materiæ, sed in partibus eiusdem quantitatis, quas vnūt, asseritque lineas, & superficies quantitates esse dicendas, si subiectantur in lineis & superficiebus materiæ, quas reddant impenetrabiles. Defendo lineas quantitatis in lineis materiæ subiectari, & sic de superficiebus, ac proinde ex hoc capite nō illis iuxta mea principia poterit denegari ratio quantitatis, verū tamen existimo nihil conducere lineas, & superficies quantitates in lineis, & superficiebus materiæ, vel in ipsis quantitatis partibus subiectari, ad hoc, quod quantitatis rationem participant, vel illa careant. Ratio est: illud quod secundum suā entitatem quantitas est, secundum seipsum impenetrabile est, & non à subiecto impenetrabilitatē mendicat: ergo si lineæ est species quantitatis, secundum se independentem à subiecto debet esse impenetrabilis: ergo siue huic, siue illi subiecto vnatur eandem impenetrabilitatem habebit. Secundò etiam si quantitatis essentia consistet in extensionis existentia, ut multorum fert probabilis opinio, quantitas unita subiecto indiuisibili, cui non potest præstare extensionis existentiam, retineret totam quantitatis essentiam: ergo etiam si lineæ ex se diuisibilis vnatur subiecto aliunde impenetrabili, cui non posset impenetrabilitatē præstare, retinebit essentiam quantitatis, quia hæc consistit in quidditate rei, quæ ex se impenetrabilis est, & apta, ut communicet hanc impenetrabilitatem subiecto ex se capaci, quod si subiectum incapax respiciat, non ideo secundum aliquam rationē illius prædicata essentialia deficiunt, quæ in quacumque forma eadem retinent, dum permaneant intrinsece eadē forma, siue hoc, siue illud subiectum forma respiciat. Vltimò etiam si quæritati essentialē esset communicare impenetrabilitatem subiecto, adhuc lineæ parti quantitatis unita essentiam haberet quantitatis, & de facto talem impenetrabilitatem communicaret parti quantitatis, cui vniretur, quia etiam si pars quantitatis ex se sit impenetrabilis, potest etiam impenetrabilis fieri ratione lineæ ab ipsa distinctæ, quia non repugnat eandem partem quantitatis ex duplici capite esse impenetrabilem, etiam si alterum non distinguatur ab ipsa quantitatis parte, quia pars quantitatis ex se impenetrabilis potest vniri formæ, seu formam recipere talis naturæ, ut ex vi illius impen-

De quantitate non